

HEVÐI HON BARA SITIÐ Í HASUM FORBREND TRYGDARBELTINUM

EIN FERÐ Í **BILI** AV **GLYRVUM** TIL HAVNAR EIN **VETRARMORGUN** Í FJØR
ENDAÐI **VANLUKKULIGA**. HER GREIÐA **ANNLEYG HANSEN** OG **LUDVÍK**
CHRISTIANSEN FRÁ **LAGNULØDDA** TÚRINUM TIL HAVNAR

– Eg átti ein hálvvaksnan hvølp. Sacha var ein tekkilig blanding av labrador, puddil og border collie. Hendan hós-morgunin, 26. januar 2012, skuldu vit tværeinar fara suður til djóralækna at fáa hana koppsetta. Í seinastu løtu gjørdi sjeikur mín, Ludvík Christiansen, av at koyra við mær heldur enn at fara við bussinum suður í Maskinskúlan, sum hann var vanur. Vit gjørdu so eitt rend inn í sjálvttøkuna í bankanum. Tá ringir Katrina, systir mín, og bað okkum líka koma eftir sær, tí hon vildi eisini koma við at vitja systkinnabarn okkara í Havn, greiðir Annleyg Hansen frá.

Mótsetningar og tó

So eru tey klár at koyra, Annleyg í for- arasessinum, Luddi undir hennara lið, og Katrina beint aftanfyri Annleyg við hvølpinum í fanginum.

– Katrina hevði ilt í hálsinum, so tá vit steðgaðu á bensinstøðini í Skálabotni at keypa bensin, keypti eg Katrinu háls- bomm av slagnum Halls – tey vit tí sterkasta myntsmakkinum. Tað eru tey bestu fyri hálsin, halda vit.

– Katrina og eg vóru góðar systrar, tó at vit vóru ógvuliga ólíkar. Hjá okk- um hava vit kanska ein heldur harð- ligan málburð, men tað býr einki ilt

Katrina var elsta systurin, Annleyg 13 mánaðir yngri, síðani beiggja Agnar og lítlasysturin Rannvør

í tí. Katrina kundi virka avvísandi, tá mann ikki kendi hana. Men kom mann at kenna hana, var hon øgiliga bleyt og samkennandi. Hon var tann fyrsta, sum eg fór til, um nakað var, og hon var mín besti vinur. Tó at vit kundu klandrast viðhvørt, var tað altíð lætt at gera tað gott aftur við Katrinu. Hon hevði ikki reiðiliga funnið sína hill, hevði tikið FHS og umhugsaði, hvat hon skuldi fara í holt við, greiðir Annleyg frá.

Katrina var elsta systirin, 19 ár, harnæst kom Annleyg, sum var 13 mánaðir yngri. Tær áttu ein beiggja, Agnar, sum tá var 15 og eina lítlasystur, Rannvør, sum bert var fimm. Tey trý elstu systkinni búðu hjá pápanum á Glyvrum. Mamman var árið fyri flutt til Havnar við yngstu systirini.

– Hon sat nú á baksetrinum við hálvvaksna hvølpinum í føvninginum. Hon plagdi at siga, at hon hataði hatta

djórið, men í veruleikanum var hon fitt og góð við Sachu, minnst Annleyg.

Sera hált

Á veg innaftur í bilin varnaðust Luddi og Annleyg, at tað var ógvuliga hált, so hált at Annleyg mundi gliðið um koll. Hon gjørdist eitt sindur illa við. Tað var bert ein mánaður, síðan hon hevði fingið koyrikort, og hon var tilvitað um, at hon ongantíð hevði lært, hvussu mann handfer ein bil, sum fer á glið. Hon setti sær fyri at koyra øgiliga varliga og ið hvussu er ikki skjótt. Tá tey komu inn aftur í bilin, sat Katrina og tosaði í telefon við Sonnu, sum hon skuldi vitja.

– Onkrastaðni millum Skálabotn og vegin til Funningsbotn flennir Katrina í telefonina á sín vanliga argandi máta, at »Annleyg hevur keypt mær hálsbomm, eg rokni við, at tey smakka at hundanum til.« Tað kann ljóða løgið fyri onnur, men millum okkum báðar var tað bara kerliga meint og okkara skemt. Men beint tá var tað, at tað hendi, greiðir Annleyg frá.

Ikki bremsa

Tað hendi alt so knappliga. Annleyg minnst bara, at hon føldi bilin glíða